

Arrest

nr. 266 540 van 12 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 februari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 11 maart 2021 gehoord.

1.3. Op 12 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 augustus 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw twee broers in de residentie Granada in Mejicanos tot aan uw vertrek.

U had een huis in Nuevo Israel, maar woonde daar niet meer sinds 2007. Hierna stond dat huis leeg. In 2000 werd u eenmalig gevraagd om eten en drugs voor de bende te vervoeren met uw auto. U zei dat uw auto buiten dienst was en hoorde hier nadien niets meer van. Uw partner ging in september 2015 met uw kinderen naar de VS, waar ze tot op vandaag nog steeds woont. U heeft sinds begin 2017 geen contact meer met haar. Hierna kwamen uw twee broers bij u wonen.

Op 22 april 2019 kwam u met uw zus terug van te sporten toen u werd gebeld door uw oom, die u zei dat de vriendin van uw ex-partner, D.(...) L.(...), naar de sleutels van uw huis in Nuevo Israel had gevraagd. Dit deed ze met een zeer dreigende toon. U zocht haar op Facebook en vroeg haar wie u bedreigde en waarom. Ze zei dat ze dat huis zou verkopen omdat uw ex-partner haar dat had gevraagd en zij het geld nodig had. U belde haar op en zei dat u helemaal niets zou overhandigen, waarna ze u bedreigde dat indien u dit niet zou doen, ze met een groep personen langs zou komen, ze het huis zouden openbreken en het nodige zouden doen. U vroeg haar om te stoppen met u lastig te vallen, waarna ze u verwensingen naar het hoofd slingerde en ophing. Op dat moment contacteerde uw zoon u via Facebook en zei hij dat zijn moeder dringend met u moest spreken. U weigerde, maar zij nam de telefoon van hem af en zei op een dreigende toon dat u de sleutels aan D.(...) moest overhandigen. Nadat er een discussie tussen jullie ontstond, hing u op. Op 24 april 2019 deed u aangifte en stuurde u een verwittiging naar D.(...) L.(...) dat u aangifte had gedaan voor bedreigingen en afpersing.

Op 27 januari 2020 werd u op de bus onderschept in de buurt van El Salvador Del Mundo door twee bendeleden van de bende MS13. U herkende één van hen, genaamd B.(...), en hij dwong u om af te stappen. Ook zei hij u dat u reeds op een lijst stond omdat u zaken had gedaan zonder een bijdrage aan hen af te staan en u zich al heel wat problemen op de hals had gehaald. Bij het afstappen van de bus, heeft u de oudste van de twee, die gewapend was met een mes, neergeslagen. Het andere bendelid, dat slechts een kind van 16 was, heeft u geduwd. U bent weggelopen en liep na een tijdje een Burger King binnen en liet u daar oppikken door een vriend. Toen u thuiskwam, vertelde u uw familie wat er was gebeurd en besliste u het land te verlaten.

Op 10 februari 2020 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 11 februari 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op .

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; een audiobericht van D.(...) L.(...); een aangifte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met D.(...) L.(...), alsook met de bende MS13 in 2019 en 2020. Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt niet aannemelijk dat u een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met D.(...) L.(...) en met de bende MS13.

Wat betreft de bedreigingen van D.(...) dient vooreerst opgemerkt te worden dat u al die tijd sinds u de aangifte in april 2019 indiende geen problemen meer kende met D.(...) L.(...) en zij haar bedreiging dat ze naar uw huis zou komen met een groep personen nooit uitvoerde. U geeft aan dat het bij die bedreiging gebleven is en dat u enkel nog een verwittiging naar uw vrouw en D.(...) L.(...) stuurde met de mededeling dat u aangifte had gedaan. U geeft ook aan dat u uw leven dan verderzette (CGVS, p. 10). Ook geeft u aan dat u na 24 april niets meer van D.(...) L.(...) gehoord heeft (CGVS, p. 22).

U legt vervolgens zelf een link tussen het incident op de bus in januari 2020 en D.(...) haar bedreigingen (CGVS, p. 10). Echter, u kan niet kan aantonen dat D.(...) daadwerkelijk een band had met een van de bendes in El Salvador. Op de vraag of D.(...) bij de bendes zit, komt u niet verder dan te stellen dat u wist dat ze geen normale persoon was, maar u niet weet welke verstandhouding ze heeft met de bendes en of ze er lid van is. U geeft vervolgens vaagweg aan dat ze een zekere band heeft met de bendes. Gesteld dat het vreemd is dat u niet meer weet over haar, gezien uw vrouw bevriend was met haar sinds 1996, geeft u enkel nog aan dat u amper contact had met D.(...) L.(...) en u enkel wist dat ze een doorsnee persoon was (CGVS, p. 12). Ook gevraagd met welke bende D.(...) banden had, geeft u enkel aan dat dit de MS 13 is, aangezien deze in de buurt zijn van waar jullie zijn opgegroeid (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat u geen enkel concrete aanwijzing heeft dat D.(...) banden zou hebben met een van de bendes in El Salvador.

Uit uw beschrijving van dit incident van januari 2020 blijkt ook nergens dat de bendeleden een verwijzing maakten naar D.(...) of de sleutel van uw huis (CGVS, p. 10). Zij zeiden louter dat u hen een som geld verschuldigd was omdat ze verkeerdelijk dachten dat u uw huis had verkocht (CGVS, p. 10 en 18). De vaststelling bovendien dat dit beweerde incident negen maanden na uw problemen met D.(...) plaatsvond maakt een link tussen dit incident en het incident met D.(...) ook maar weinig aannemelijk.

Uit het loutere gegeven dat een vriendin van uw ex-partner bijna een jaar voor uw vertrek de sleutel van uw huis vroeg en u bedreigde maar er vervolgens niets meer gebeurde nadat u klacht indiende kan u niet aantonen heden problemen te zullen kennen bij terugkeer naar El Salvador als gevolg van dit incident.

Wat betreft het incident met enkele leden van MS13 in januari 2020 dient opgemerkt dat er hieraan geen geloof gehecht kan worden. Zo vertelt u het volgende op het CGVS over dit incident: "ik ben opgestapt en zij hebben me dan onderschept, ze hebben me tegengehouden, ik had ze niet gezien" (CGVS, p. 19). En ook: "[...] één van hen kende ik. Ik ken zijn naam niet, maar we zijn samen opgegroeid binnen dezelfde gemeenschap, Nuevo Israel. Hij behoort tot de bendes" CGVS, p. 10). Bij DVZ vertelt u het verhaal echter als volgt: "[...] en stond [ik] aan de bushalte. Daar zag ik een dief die ik herkende van uit mijn buurt. Ik stapte de bus op en werd onderschept in de bus. Ik moest afstappen"(Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Dat u op de DVZ vertelt dat u een van hen op voorhand al aan de bushalte herkende en op het CGVS aanhaalt dat u hen niet eerder had gezien tot het moment dat u onderschept werd, is maar weinig doorleefd en ondergraaft de geloofwaardigheid van het incident.

Verder gaf u bij DVZ aan dat de bendeleden 2000 dollar vroegen toen ze met u van de bus waren gestapt (Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Echter, tijdens uw vrije relaas op het CGVS verklaart u louter dat ze zeiden dat u op een lijst stond omdat u zaken had gedaan zonder een bijdrage voor hen af te staan (CGVS, p. 10). U wordt later nogmaals gevraagd over dit incident te vertellen waarop u aangeeft dat ze

zeiden dat u op een lijst stond. U vroeg waarom, waarop zij zeiden dat u uw huis had verkocht en u hen nog een som geld verschuldigd was (CGVS, p. 18). Gevraagd of ze een specifiek bedrag hadden genoemd zegt u: "Op dat moment, ja. Nee, hoe zat het ook al weer, op dat moment hebben ze me geen specifiek bedrag vernoemd" (CGVS, p. 20). Dat u op DVZ verklaarde dat zij 2000 dollar vroegen maar op het CGVS dan weer zegt dat ze geen specifiek bedrag vermeldden maakt uw verklaringen maar weinig doorleefd en doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook is uw ontsnapping van de bendeleden weinig geloofwaardig. Tijdens uw vrije relaas vertelt u kortweg dat u de oudste van de twee bendeleden heeft geslagen en dat u vervolgens een Burger Kind bent binnengelopen. U belde een vriend die u vervolgens is komen oppikken (CGVS, p. 10). Vanzelfsprekend kunnen dergelijke uiterst vage verklaringen over uw ontsnapping van gewapende bendeleden die u aan het ontvoeren waren niet overtuigen. Wat het tweede bendelid deed wanneer u het andere sloeg zegt u niet. Wat de bendeleden deden wanneer u wegliep, en of ze u achterna liepen, evenmin. Wat er gebeurde in de hele periode dat u in de Burger King wachtte en wat de bendeleden ondertussen deden verklaart u ook niet. Dat de bendeleden schijnbaar niets meer ondernamen nadat u wegliep is opvallend en weinig aannemelijk. U wordt later nogmaals gevraagd te vertellen over uw ontsnapping maar u geeft geen enkele bijkomende informatie die een antwoord kan bieden op bovenstaande vragen, naast het feit dat u het tweede bendelid "gewoon even weggeduwd" had (CGVS, p. 21). Bijkomend zegt u, gevraagd of ze u achterna gekomen zijn, dat u niet weet of ze u achtervolgd zijn of daar gebleven zijn (CGVS, p. 21). Dergelijke uiterst vage verklaringen over uw ontsnapping zijn niet geloofwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Ten slotte geeft u nog aan dat u in 2000 éénmalig werd gevraagd om voor de bendeleden eten en drugs met uw auto te vervoeren. Echter, naast het feit dat u toen niet hebt gereden voor de bende, werd u nadien ook niet meer gevraagd om voor hen te rijden (CGVS, p. 22 en 23). Deze feiten zijn dan ook niet meer actueel.

De neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande beslissing wijzigen. Zo tonen uw identiteitskaart en uw paspoort enkel uw identiteit aan, die niet betwist wordt. Wat betreft de aangifte en het audiobereicht dient gezegd dat u aan de hand van uw ruzie met uw ex-partner en de vriendin van uw ex-partner niet kan aantonen een reëel risico op ernstige schade te lopen, gezien zij u louter heeft bedreigd een klein jaar voor uw vertrek en u verder geen enkele problemen meer heeft gekend met haar, en u evenmin kan aantonen dat zij banden heeft met een bende in El Salvador.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante el
Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft.

Verzoeker betoogt verder dat, zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zou zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal op basis van zijn motivering over de actuele veiligheidssituatie in El Salvador kan stellen dat hij *“terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”*. Het rapport waarop de commissaris-generaal zich baseert is volgens verzoeker bovendien achterhaald. Hij stelt dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en dat het beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld, ter illustratie waarvan hij citeert uit het artikel *“El Salvador: A Nation Held Hostage – a photo essay”* van The Guardian van 22 november 2019 en het artikel *“El Salvador gang violence ms 13 nation held hostage”* van Foreign Policy van 30 november 2019.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft. Hij vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift nog volgend stuk: het rapport *“Country Policy and Information Note”* van januari 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 29 november 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 en er de weblinken van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker heeft El Salvador verlaten nadat hij op 22 april 2019 werd bedreigd door D. L. – een vriendin van zijn ex-partner – met de vraag om haar de sleutels van zijn huis in Nuevo Israel te geven omdat zijn ex-partner geld nodig had, omdat zij anders met een groep personen langs zou komen, ze het huis zouden openbreken en het nodige zouden doen. Hoewel hij na zijn aangifte op 24 april 2019 een verwittiging stuurde naar D. L. dat hij aangifte had gedaan voor bedreiging en afpersing, werd hij op 27 januari 2020 onderschept op de bus in de buurt van El Salvador Del Mundo door twee bendeleden van de bende MS13. Verzoeker meent dat dit incident, waaraan hij is kunnen ontsnappen, verbonden is met de bedreiging van D. L.

2.3.3.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen: (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet

vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoeker kan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen vermits (1) wat betreft de bedreigingen van D. L. moet worden opgemerkt hij al die tijd sinds hij de aangifte indiende in april 2019 geen problemen meer kende met D. K. en zij haar bedreiging dat ze naar zijn huis zou komen met een groep personen nooit heeft uitgevoerd, (2) verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat D. L. daadwerkelijk een band had met één van de bendes in El Salvador en dat er bijgevolg een link zou bestaan tussen de bedreigingen van D. L. en het incident op de bus in januari 2020, (3) uit verzoekers beschrijving van het incident van januari 2020 bovendien nergens blijkt dat de bendeleden een verwijzing maakten naar D. L. of de sleutel van zijn huis en de vaststelling dat dit beweerde incident negen maanden na zijn problemen met D. L. plaatsvond maakt dat een link tussen beide voorgehouden incidenten weinig aannemelijk is, (4) hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het incident met enkele leden van MS13 in januari 2020 nu verzoeker hieromtrent inconsistente opeenvolgende verklaringen aflegt, alsook dat zijn verklaringen over zijn ontsnapping aan de bende ongeloofwaardig zijn, (5) wat betreft het gegeven dat hem in 2000 eenmalig werd gevraagd om voor bendeleden eten en drugs met zijn auto te vervoeren, kan worden opgemerkt dat hij toen niet heeft gereden voor de bende en nadien ook niet meer gevraagd werd om voor hen te rijden, zodat deze feiten dan ook allermindst actueel zijn en (6) de documenten die verzoeker voorlegt in dit verband niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen; (iii) verzoeker heeft niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, hij heeft in deze zin geen vrees aangehaald; (iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; (v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht, dan wel dat zij onvoldoende zwaarwichtig zijn.

2.3.3.5. Vooreerst kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde problemen met D. L., de vriendin van zijn ex-vrouw, die in die laatste haar naam het huis in Nuevo Israel kwam opeisen, niet kunnen volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uit af te leiden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over het verloop van het incident allerminst eenduidig zijn, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Zo kan worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zijn oom hem vertelde dat D. L. langs was geweest om de sleutel van zijn eigendom te komen opeisen. Verzoeker geeft aan dat hij D. L. vervolgens zelfde belde en zij hem bedreigde, waarop hij evenwel aangaf dat hij de sleutel niet zou overhandigen. Vervolgens zou zijn zoon hem gebeld hebben met de boodschap dat zijn moeder hem wilde spreken. Hij verklaart in dit verband: *“Ze greep zijn telefoon en bedreigde me. Ik legde de telefoon af.”* (administratief dossier, ‘vragenlijst CGVS’, vraag 3.5.). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker tijdens zijn vrij relaas opnieuw dat zijn zoon hem, na zijn contact met D. L., contacteerde via Facebook met de mededeling dat zijn moeder hem dringend moet spreken. Verzoeker zou dit geweigerd hebben, maar zij zou de telefoon van verzoekers zoon hebben afgenomen en op een dreigende en dwingende toon hebben geëist dat hij de sleutels aan D. L. zou overhandigen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10). Verder in het persoonlijk onderhoud verduidelijkt hij hieromtrent dat zijn ex-vrouw sprak dat hij de sleutels aan D. L. moest overhandigen en dat hij hierop heeft geantwoord dat hij haar helemaal niets moest overhandigen, waarop hij zou hebben opgehangen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Even later tijdens het persoonlijk onderhoud – geconfronteerd met het gegeven dat in de door hem voorgelegde aangifte melding wordt gemaakt van een audiobericht van zijn ex-partner en geenszins dat zij hem opbelde – verklaart verzoeker plots dat hij haar nooit gesproken heeft en dat er tussen hen nooit rechtstreeks contact bestond (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), hetgeen wel degelijk in strijd is met zijn eerdere verklaringen.

Met betrekking tot de persoon van wie de bedreigingen uitgingen, meer bepaald D. L., legt verzoeker vage, oppervlakkige verklaringen af die moeilijk te verzoenen zijn met het gegeven dat D. L. sinds 1996 bevriend zou zijn geweest met zijn ex-vrouw (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11-12). Hoewel verzoeker aangeeft dat zijn ex-partner in september 2015 met zijn kinderen naar de Verenigde Staten trok en hij sinds begin 2017 geen contact meer met haar had, hadden zij van 1999 tot 2015 een relatie volgens zijn verklaringen en geeft hij aan D. L. reeds van voor de bedreigingen te hebben gekend (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5, 8 en 12), zodat bijgevolg redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer over D. L. zou kunnen vertellen dan dat *“ze een doorsnee persoon was met werk en familie”* (*ibid.*, p. 12).

Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen aangaande het feit of hij het huis al dan niet verkocht heeft na de bedreigingen ontwijkend en vaag. Waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud plots aangeeft dat hij zijn huis had verkocht en D. L. de enige was die dit wist en kon doorvertellen dat hij een huis verkocht had in een wijk waarin hij een percentage van de verkoopsom moest afstaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12), geeft verzoeker na diverse keren hiernaar opnieuw gevraagd te worden dan weer toe dat hij het huis enkel wilde verkopen maar hier nog niet in geslaagd is omdat men het niet wilde kopen omwille van de plaats (*ibid.*, p. 13). Gepeild naar waarom hij dan eerder over een percentage van de verkoopsom sprak, wijzigt verzoeker zijn verklaringen en geeft hij aan dat het enkel de onkosten betrof die hij gemaakt had om te bouwen, meer bepaald 2000 dollar (*ibid.*), hetgeen evenwel niet te verzoenen valt met zijn eerdere verklaringen over een procentueel deel van de verkoopsom. Opnieuw dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen inconsistent zijn.

Gelet op het voorgaande kunnen bijgevolg vraagtekens geplaatst worden bij de vermeende bedreigingen vanwege D. L.. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat zelfs zo geloof kan worden gehecht aan dit incident, moet worden opgemerkt dat dit onvoldoende zwaarwichtig van aard is om in hoofde van verzoeker te kunnen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker niets meer van D. L. heeft gehoord sinds zijn aangifte in april 2019 en zij haar bedreiging dat ze naar zijn huis zou komen met een groep personen niet hard maakte. Verzoeker verklaart namelijk zelf dat het bij die bedreiging op 22 april 2019 is gebleven en dat hij enkel nog een verwittiging stuurde naar zijn ex-vrouw en D. L. met de mededeling dat hij aangifte had gedaan. Verzoeker geeft ook aan dat hij vervolgens zijn leven verder zette (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10) en hij na 24 april 2019 niets meer heeft gehoord van D. L. (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 22).

In zoverre verzoeker evenwel oppert dat het door hem voorgehouden incident op de bus in de buurt van El Salvador Del Mundo met twee leden van de bende MS13 gelinkt is aan de bedreigingen van D. L., dient te worden vastgesteld dat verzoeker dergelijk verband niet op ernstige wijze aantoonst. Eerst en vooral wijst de Raad op wat hierover in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“U legt vervolgens zelf een link tussen het incident op de bus in januari 2020 en D.(...) haar bedreigingen (CGVS, p. 10). Echter, u kan niet kan aantonen dat D.(...) daadwerkelijk een band had met een van de bendes in El Salvador. Op de vraag of D.(...) bij de bendes zit, komt u niet verder dan te stellen dat u wist dat ze geen normale persoon was, maar u niet weet welke verstandhouding ze heeft met de bendes en of ze er lid van is. U geeft vervolgens vaagweg aan dat ze een zekere band heeft met de bendes. Gesteld dat het vreemd is dat u niet meer weet over haar, gezien uw vrouw bevriend was met haar sinds 1996, geeft u enkel nog aan dat u amper contact had met D.(...) L.(...) en u enkel wist dat ze een doorsnee persoon was (CGVS, p. 12). Ook gevraagd met welke bende D.(...) banden had, geeft u enkel aan dat dit de MS 13 is, aangezien deze in de buurt zijn van waar jullie zijn opgegroeid (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt dat u geen enkel concrete aanwijzing heeft dat D.(...) banden zou hebben met een van de bendes in El Salvador.

Uit uw beschrijving van dit incident van januari 2020 blijkt ook nergens dat de bendeleden een verwijzing maakten naar D.(...) of de sleutel van uw huis (CGVS, p. 10). Zij zeiden louter dat u hen een som geld verschuldigd was omdat ze verkeerdelijk dachten dat u uw huis had verkocht (CGVS, p. 10 en 18). De vaststelling bovendien dat dit beweerde incident negen maanden na uw problemen met D.(...) plaatsvond maakt een link tussen dit incident en het incident met D.(...) ook maar weinig aannemelijk.”

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekers uitleg op p. 17 van het gehoorverslag van het CGVS hier evenmin afbreuk aan doet. Op p. 17 legt verzoeker uit dat hij niet heeft toegegeven aan D.L., dat zij dan daarom aan de bende MS 13 heeft gezegd dat verzoeker zijn huis op die plek had verkocht en dat hij het bijhorende percentage op de verkoop niet aan hen had afgestaan, waardoor hij een probleem kreeg met de MS 13. Met deze uitleg wordt geen afbreuk gedaan aan het feit dat verzoeker geen concrete aanwijzing heeft dat D.L. banden zou hebben met een bende.

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat eenmaal hij gevisieerd werd, er geen ontkomen meer was aan de bendes en hij enkel maar kan vertellen over de praktijken in zijn land van herkomst zonder hiervoor een sluitend bewijs te kunnen voorleggen, beperkt verzoeker zich in wezen tot het poneren van en volharden in een vrees voor vervolging, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het opwerpen van losse beweringen. Dergelijk betoog kan evenwel niet als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoeker slaagt er dan ook niet in om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Gelet op het voorgaande, dient te worden geconcludeerd dat uit het loutere gegeven dat D. L. – een vriendin van verzoekers ex-partner – bijna een jaar voor verzoekers vertrek uit El Salvador de sleutel van zijn huis vroeg en hem bedreigde maar er vervolgens niets meer gebeurde nadat verzoeker een klacht indiende, allerminst kan blijken dat hij thans problemen zou kennen bij een eventuele terugkeer naar El Salvador ten gevolge van voormeld incident met D. L.

2.3.3.6. Verzoeker gaat er in het verzoekschrift verder verkeerdelijk vanuit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hem geschetste gebeurtenissen niet betwist, nu aan het vermeende incident met bendeleden van MS13 geen geloof kan worden gehecht. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“Zo vertelt u het volgende op het CGVS over dit incident: “ik ben opgestapt en zij hebben me dan onderschept, ze hebben me tegengehouden, ik had ze niet gezien” (CGVS, p. 19). En ook: “[...] één van hen kende ik. Ik ken zijn naam niet, maar we zijn samen opgegroeid binnen dezelfde gemeenschap, Nuevo Israel. Hij behoort tot de bendes” (CGVS, p. 10). Bij DVZ vertelt u het verhaal echter als volgt: “[...] en stond [ik] aan de bushalte. Daar zag ik een dief die ik herkende van uit mijn buurt. Ik stapte de bus op en werd onderschept in de bus. Ik moest afstappen”(Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Dat u op de DVZ vertelt dat u een van hen op voorhand al aan de bushalte herkende en op het CGVS aanhaalt dat u hen niet eerder had gezien tot het moment dat u onderschept werd, is maar weinig doorleefd en ondergraaft de geloofwaardigheid van het incident.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem dingen verwijt die hij niet vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hem daar immers gevraagd werd om zijn problemen samen te vatten en alles kort en bondig te vertellen, wijst de Raad erop dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze

ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou hebben vermeld. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Spaans en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Hoewel hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkele zaken van tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken rechtzet (meer bepaald aangaande zijn woonplaats en het tijdstip waarop hij kennis nam van het gegeven dat hij op een lijst stond van de bendeleden – administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3-4), maakt verzoeker daar geen enkele allusie op andere onjuistheden.

Dat zijn verklaringen niet tegenstrijdig zijn doch zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewoon gedetailleerder, kan allerminst gevolgd worden nu uit het voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk inconsistente verklaringen aflegde over het wanneer hij het bendelid zou hebben herkend. Met het louter ontkennen van deze discrepantie in zijn opeenvolgende verklaringen, slaagt verzoeker er allerminst in om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te helderen.

Ook met betrekking tot de vraag of van hem een specifiek bedrag werd geëist ten tijde van de bedreiging op de bus, legt verzoeker inconsistente verklaringen af. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“Verder gaf u bij DVZ aan dat de bendeleden 2000 dollar vroegen toen ze met u van de bus waren gestapt (Vragenlijst CGVS, Vraag 5). Echter, tijdens uw vrije relaas op het CGVS verklaart u louter dat ze zeiden dat u op een lijst stond omdat u zaken had gedaan zonder een bijdrage voor hen af te staan (CGVS, p. 10). U wordt later nogmaals gevraagd over dit incident te vertellen waarop u aangeeft dat ze zeiden dat u op een lijst stond. U vroeg waarom, waarop zij zeiden dat u uw huis had verkocht en u hen nog een som geld verschuldigd was (CGVS, p. 18). Gevraagd of ze een specifiek bedrag hadden genoemd zegt u: “Op dat moment, ja. Nee, hoe zat het ook al weer, op dat moment hebben ze me geen specifiek bedrag vernoemd” (CGVS, p. 20). Dat u op DVZ verklaarde dat zij 2000 dollar vroegen maar op het CGVS dan weer zegt dat ze geen specifiek bedrag vermeldden maakt uw verklaringen maar weinig doorleefd en doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoeker beargumenteert te dezen dat alles ten tijde van de gebeurtenis zeer snel en chaotisch verliep en niet verwacht kan worden dat hij zich nog elk detail zou herinneren. Er dient te worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans kan worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, op een coherente en gedetailleerde wijze kan omschrijven vermits kan worden verwacht dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij aan de bendeleden zou zijn ontsnapt uiterst vaag en ongeloofwaardig zijn, waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Ook is uw ontsnapping van de bendeleden weinig geloofwaardig. Tijdens uw vrije relaas vertelt u kortweg dat u de oudste van de twee bendeleden heeft geslagen en dat u vervolgens een Burger Kind bent binnengelopen. U belde een vriend die u vervolgens is komen oppikken (CGVS, p. 10). Vanzelfsprekend kunnen dergelijke uiterst vage verklaringen over uw ontsnapping van gewapende bendeleden die u aan het ontvoeren waren niet overtuigen. Wat het tweede bendelid deed wanneer u het andere sloeg zegt u niet. Wat de bendeleden deden wanneer u wegliep, en of ze u achterna liepen, evenmin. Wat er gebeurde in de hele periode dat u in de Burger King wachtte en wat de bendeleden ondertussen deden verklaart u ook niet. Dat de bendeleden schijnbaar niets meer ondernamen nadat u wegliep is opvallend en weinig aannemelijk. U wordt later nogmaals gevraagd te vertellen over uw ontsnapping maar u geeft geen enkele bijkomende informatie die een antwoord kan bieden op bovenstaande vragen, naast het feit dat u het tweede bendelid “gewoon even weggeduwd” had (CGVS, p. 21). Bijkomend zegt u, gevraagd of ze u achterna gekomen zijn, dat u niet weet of ze u achtervolgd zijn of daar gebleven zijn (CGVS, p. 21). Dergelijke uiterst vage verklaringen over uw ontsnapping zijn niet geloofwaardig.”*

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat allerminst geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden incident met twee benedeleden op de bus, laat staan dat dit verband zou hebben gehouden met de bedreigingen vanwege D. L.

2.3.3.7. De opmerking van verzoeker dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om hem te beschermen daar de politie zelf corrupt is en zijn verwijzing naar het rapport “*Country Policy and Information Note*” van januari 2021 (verzoekschrift, stuk 3), mist feitelijke grondslag nu uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vermeende problemen aannemelijk te maken, zodat de vraag naar nationale en/of lokale bescherming zich in dit verband niet opdringt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaart dat hij met betrekking tot de vermeende bedreigingen vanwege D. L. een aangifte kon doen bij de autoriteiten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

2.3.3.8. Voor het overige herhaalt verzoeker in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volhardt hij in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, uit hij blote beweringen, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.3.9. Volledigheidshalve – verzoeker heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kende met benedeleden van MS13 omwille van het feit dat hij op een lijst zou hebben gestaan omdat hij zaken zou hebben gedaan zonder een bijdrage aan hen af te staan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpcedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.3.10. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.11. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen "*hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven*", doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador *anno* 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019 en bijgevolg van oudere datum zijn dan de informatie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt in zijn aanvullende nota, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET